

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ချစ်တတ်သူတို့နှလုံးသား

(အာချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

" လာပြီ ... လာပြီ "

"ဘယ်သူလဲ"

"သံမဏိ"

"တူရှာပေးစမ်း"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဘယ်လောက်မာသလဲ ထုကြည့်မလို့ "

ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံတွေကြောင့် ခြေလှမ်းက ပိုသွက်သွားသည်။ ။ ရှက်သလိုကြောက်သလိုနှင့် ခြေလှမ်းတုံ့နှေးသွားလို့ ကတော့ စကားလုံးလက်နက်တွေကြောင့် မှောက်လျက်လဲကျသွားနိုင်အောင် စကြတာ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝရင်းမြစ်ကြီးသဖွယ်ရှိနေတတ်တာ သူ ကျောင်းစတက် ကတည်းက။

အစကတော့ ...

ဒီလိုစကြရင် သူခြေလှမ်းတွေ မှားတတ်ခဲ့သေးသည်။ ။ ခုတော့ ရိုးလွန်းလို့ သိုးနေပြီလေ။ အဖော်မဆောင်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ထင်းထင်းလင်းလင်း သွားလာ နေတတ်တာကိုက အများ သတိထားမိစရာဖြစ်နေတာ။ မိန်းကလေးတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ သူနဲ့ ပတ်သ

က်ပြီးပြောကြတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဘာတဲ့ ...

"အနေစုတ်ပေးမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါလေးပါဟယ်"

"အေးလေ၊ တကယ်ဆို King ရွေးခံလိုက်ရတဲ့ စကြာအောင်က သူ့လောက်မချောဘူးလို့ ပြောနေကြတာကို"

"ဟိုက သူဌေးသားဆိုတော့ တကယ့်ရှယ်တွေ ဝတ်ထားတာကို အထင်ကြီးပြီး ပေါ်လွင်သွားတာ"

"စကြာအောင် ချောတာက တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင် ဘာလိုသွားမှန်းမသိဘူး။ သူကကြည့်လေ ချောလေ"

"အဟွန်း ... သူ့ကို စကြာအောင်လို ရှယ်တွေဝတ်နိုင်စားနိုင်ရှိအောင် စည်းစိမ်လေးနည်းနည်းစီ ဖွဲပေးကြပါလို့ လိုက်ပြီး အလှူခံပေးရင် ကောင်းမလား"

"အေး ... စည်းစိမ်တော့ ဖွဲပေး၊ မပေးမသိဘူး၊ လက်သီးတွေ လက်ဝါးတွေ ဖွဲပေးကြမှာ တော့ ကျိန်းသေတယ်"

သို့လောသို့လော နောက်ပြောင်မှုတွေကြားမှာ နောက်ထပ်နာမည်တစ်ခု တိုးခဲ့သေးသည် ။

‘တေမိမင်းသား’ ... တဲ့ ။

အချို့ကျတော့ ‘မောင်ရေခဲ’ လို့ သူတို့ ဘာသာ ကင်ပွန်းတပ်နေကြတာ။ ကြားပေမယ့် မကြားကျိုးနွံပြုသွားရတာကို မကျေမနပ်သံလေးနဲ့ ပြောတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြောကိုယ်က ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ကိုက်ညီအောင်နေခဲ့တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်။ ကိုယ့်ကို ထိခလုတ်ပါးခလုတ်ပြောတတ်လုပ်တတ်ကြတာက ယောက်ျားလေးချင်းတွေ။

ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မှ မရွေ့ဘူးဆိုပေမယ့် သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာကို လွန်လာသူတွေကျတော့၊ မရှောင်သာစရာတွေဖြစ် လာခဲ့ရင် ထိုးခဲ့ကြိတ်ခဲ့ရတာ ရှိဖူး၏။ ဖြစ်လာရင်လည်း ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ် ခံပဲလေ။ အမှန်တရားကိုရှင်းပြတာကလွဲရင် သူများကို နစ်နာစေတော့ လို့ လီဆည်အပြစ်ဖို့ တာမရှိ။

"ဟ ဟ တစ်ယောက်တည်း မာရသွန်ဝင်နေတယ်"

"နောက်က ကျားလိုက်လာလို့ ပြေးတာဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဟဲ့ ... ဒီနေရာမျိုးမှာ ကျားရှိမလား၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မော်တော်ဝီကယ် လိုက်လို့ ပြေးလာတာပဲဖြစ်မယ်"

"ခက်လိုက်တာဟယ်၊ အိမ်မှာ ကတည်းက လမ်းကူးရင် လူကူးမျဉ်း ကျားကနေ ကူးပါလို့ မှာ လိုက်ရဲ့ သားနဲ့ နားမထောင်ဘူး။ အိမ်ရောက်မှ သင်းနဲ့ တွေ့ဦးမယ်"

"အံ့မယ်"

"ပြောပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ၊ သူကပဲ သူရဲ့ ဟိုဟာလိုလို ဒီဟာလိုလိုကြီး"

"ဟဲ့ ... ဘာကြီးတုန်း"

"အသည်း ... အသည်း"

"တော်ပါသေးရဲ့ "

ဒီအသံတွေက နောက်တစ်ဖွဲ့။ ရယ်မောသံတွေက တိုးတိုးညှက်ညှက် ပေမယ့် သူ့နားထဲမှာ တော့ မိုင်းထောင်ပြီး ခွဲနေသလိုပါပဲ။

"သူ့အသည်းက သူ့ခေါင်းနဲ့ အတူတူပဲဟ"

"နင်က ဘယ်လိုသိလဲ"

"မှန်းကြည့်ရင် စမ်းကြည့်တာထက် မှန်တယ်"

"ဘာ"

"အဲ ..."

"တွေ့ကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်တယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ် ဟာ"

စကားမှားတဲ့ တစ်ယောက်က ပါးစပ်က လက်နှင့်ပိတ်ပြီး တစ်ခပ်ခပ် ရယ်လေသည်။ သေသေချာချာမြင်တာမဟုတ်၊ မျက်ဝန်းထောင့်နှင့် နားစွန်နားဖျားက အမြဲတမ်းပါးနပ်နေတာ ကျင့်သားတစ်ခု။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ...

လှည့်မကြည့်တတ်တဲ့ အကျင့်က လူစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာခဲ့တာပဲ လေ။ ဒါ ဖန်တီးခဲ့တာမပါဘဲ အရာအားလုံးက သူ့သဘောနဲ့ သူ။ ပြီးတော့ ...

သီးသီးသန့်သန့်နေတတ်ခဲ့တာ ကိုယ်ရပ်ချောလို့ မာနကြီးတာမဟုတ်သလို ဆင်းရဲလို့ အားငယ်တာကြောင့်လည်း မဟုတ်ပြန်။ ကိုယ်လျှောက်ရမယ့်ပန်းတိုင်တစ်ခုကလွဲရင် သူ့ခေါင်းထဲမှာ အရာအားလုံးက လောကပေါ်မှာ စုပုံထားတဲ့ အမှိုက်တွေ။

ဘယ်သူတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တဲ့ အကြောင်းက ... ပထမအချက်

-

မိန်းမတွေကိုမုန်းတာ။

ဒုတိယအချက် -

သူ့ထက်သာ မနာလိုစိတ်နဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုဖုံးပြီး၊ သူများကိုအကြောင်းရှာ ကဲ့ရဲ့ ချင်သူတွေ။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ကြီးတော်နွား အလကားကျောင်းတဲ့ သူတွေက လောကကို ထက်ခြမ်းခွဲဝေရင် ကိုယ်လိုလူမျိုးဘက်မှာ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပါလာဖို့ က မကျိန်းသေ။

သွားသွားစားစား သူ့ခေါင်းထဲကိုထည့်ထားတာက အဖေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ။ "ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲပါစေ၊ အဖေခွန်အားနဲ့ ငါ့သားရဲ့ အနာဂတ်ကို ရွှေရောင်လမ်းခင်းပေးနိုင်အောင် အဖေကြိုးစားမယ်" ဆိုတဲ့ အဖေရဲ့ စကားက သူ့နားထဲက မထွက်။

"ငါ့သား၊ စာကိုပဲ ကြိုးစား၊ မရှိတဲ့ ဆန်အိုးကို ခြစ်ခြပ်မနေနဲ့ ။ အဖေရေသောက်ပြီး သားတစ်ယောက်စာအတွက် ဖြည့်ထားပေးမယ်။ အဖေက သားအတွက် အဖေပီသစေရမယ်"

ဆိုတဲ့ စကားကို မာနမျက်ဝန်းနှင့်ပြောခဲ့တဲ့ အဖေဟာ သူ့အတွက် အင်အားတွေပါ။ အဖေဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်စေရမယ် ဆိုတဲ့ ကတိကို နှလုံးသားမှာ ပန္နက်ရိုက်ထားခဲ့သူ။

"ဟင်"

နံရံမှာ ကပ်ထားသောစာတန်းကို မြင်လိုက်ရတော့၊ မျက်ခုံးထူထူနက်နက်နှစ်ကြောင်းက ထိပ်စချင်း ထိဆက်သွားပြီး ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။

"မဏိကိုချစ်တယ်"

ဆိုသောစာကြောင်းက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထင်းထင်းလင်းလင်းကြီး။ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး စာကြောင်းကို နောက်တစ်ခါပြန်ကြည့်၏။

ဒါ ...

ယောက်ျားလေး ရေးတာလား၊ မိန်းကလေး ရေးတာလား။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေဆိုတာ ပန်းရောင်စုံဖူးပွင့်ရာဒေသမို့ လူအမျိုးမျိုးစိတ်အထွေထွေလေ။

မဏိ ...

ဆိုတဲ့ နာမည်ပါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်ရွယ်ပြီး၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ရေးထားတာဆိုရင် ထိုမိန်းကလေးမှာ သိက္ခာကျစရာတွေရှိပြီး ရှက်ရှာလိမ့်မည်။

တကယ်လို့ များ ...

ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်က ရေးခဲ့တာဆိုရင် ကိုယ့်အဖို့ နစ်နာစရာမရှိပေမယ့် မိန်းကလေးပဲ သိက္ခာကျမှာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလို့ ဒီလိုတွေးတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က မိန်းကလေးများ စိတ်ဝင်စားခြင်းခံနေရသောကြောင့်၊ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး မိန်းကလေးပဲ သိက္ခာကျမှာ မို့၊ သူ စာတမ်းပါစာရွက်ကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ လက်လှမ်းနေစဉ် ...

"ဒီမှာ "

လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ...

"ဖြန်း ..."

"ဟာ"

ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွား၏။

"မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိရှိရတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားရင် ပေါ်တင်ပိုးရဲပန်းရဲရတယ်။ ဒီလိုအောက်လိုင်းသုံးတာ မရှက်ဘူးလား။ နင် ဒီစာကိုကပ်လို့ ငါ့ကို လူတွေကြည့်လာမယ့်အကြည့်အတွက် နင် နှမချင်းစာနာတတ်အောင် ကြိုးစား"

"ဘာ"

"တော်ပါတော့ မဏိရယ်၊ နင် သူ့ကိုပါးရိုက်ဆုံးမပြီးပြီမို့လား။ သွားရအောင်"

"နေဦး"

သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်တာကိုမလိုက်ဘဲ၊ မဏိက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့၊ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း မဏိထက်မလျော့သောဗို့အားများ နှင့် စူးစူးရဲရဲအပြင် နှုတ်ခမ်းကိုပါ ဖိကိုက်ထား၏။

"ဘာလဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား"

"မင်း ..."

"သူခိုးလူမိလို့ ပေးတဲ့ ဆင်ခြေမျိုးနဲ့ တော့ တို့ ကို လာပြီးမကြောနဲ့ ။ နောက်ပါးတစ်ဖက် ထပ်ရိုက်ရဖို့ ဝန်မလေးဘူး"

"တောက်"

"အံ့မယ်"

"မဏိ"

သူတက်ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့၊ မဏိက ဆက်လိုက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။ သူငယ်ချင်းတွေဆွဲထားလို့ ကိုယ်နှင့် ဇယားထပ်မရှုပ်

လိုက်တဲ့ အထဲမှာ ဒေါသက စေတနာကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချင်သည် တဲ့

။

မဏိဆိုတဲ့ မိန်းမ ...

မဏိချင်းအတူတူမှာ ဘယ်သူက ပိုမာသလဲသိချင်ရင် စုံစမ်းလိုက်။
သံမဏိဆိုတဲ့ သူကို မဏိလို့ ခေါ်တတ်ကြတဲ့ လူတွေရှိလို့
ဆုံးဖြတ်ချက်မှားခဲ့ခြင်းအတွက် ...

မင်းကိုခွင့်မလွှတ်သလို ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မကျေနပ်ဘူး။ ပစ္စည်းဆင်း
ရဲပေမယ့် မာနကို ဇယ်တောက်ကစားနေသူမို့ မိန်းမ မုန်းဝါဒကို အမှတ်
တိုးပြီး အတန်းတင်လိုက်ပြီ။

ချောချောလှလှမိန်းမတွေကို ပိုလို့ တောင် ရှောင်ကျဉ်ပါ၏။

အခန်း (၂)

ဦးသန့်ဇင် ...

ကျောင်းသွားဖို့ အဝတ်လဲနေသောသားကို ကြည့်မဝနိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ အရပ်က ခြောက်ပေဘာသာမှာ သူများ တွေလို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်မဟုတ်။ ယောက်ျားပီသစွာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကျသော သားက အသားက ဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူနက်နက်နှင့် နီထွေးထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းသားတို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ ...

ကိုယ့်သားမို့ အမွှန်းတင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာ ဂျယ်မှ လိမ်းမထားသောဆံပင်တွေက နဖူးပေါ်မှာ ကပိုက်ရိကျလျက်၊ ပါးမို့လေးတွေ ရဲနေပုံမှာ ချောမှ ချောပါပဲ။

"အဖေ"

"ဟေ"

"သားသွားတော့မယ်"

"နေဦး ... သား"

"ဗျာ"

ဦးသန့်ဇင် သားကိုပြုံးပြရင်း လက်က အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ရောက်သွားသည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ထောင်တန်နှစ်ရွက်နှင့်။

"ရော့ ... သား"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အဖေ"

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ သားရဲ့ ၊ သားအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေါ့"

"နှစ်ထောင်ကြီးများ တောင်"

သားရဲ့ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီး ဦးသန့်ဇင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ။ သားကို သူ ခုလိုတစ်နေ့နှစ်ထောင်မပြောနဲ့ ၊ ငါးရာပင် ပေးရဖို့ အနိုင် နိုင်နှင့် ကျောင်းထားခဲ့ရတာ။ သားကလည်း လိမ္မာလိုက်တာ ပိုက်ဆံ ပေးတိုင်းမသုံး။ တောင်းလည်း မတောင်းတတ်ပေ။

တစ်ခါ တစ်ခါ ...

ကိုယ်က ပိုက်ဆံပြတ်လို့ ညည်းရင် သူစုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးလေးကိုတောင့် ပြန်ပေးတတ်တဲ့ သားပါ။ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူက သားကို လူတန်းစေ့မထားနိုင်လို့ သနား။ သားက သူ့ကို ပင်ပန်းလို့ သနားနှင့်ရယ်ပါ။

"နှစ်ထောင်လည်း ဘာဖြစ်လဲသားရယ်၊ အဖေက သားကို ငါးရာတောင် နယ်ကျော်နပ်ကပ် ပေးရတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ။ သားက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်နေပြီပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဆိုင်ထိုင်ပြီး ကောင်းကောင်း လေး ဝါးလိုက်စမ်းပါ"

"အဖေရယ်"

"အဖေ သိတယ်၊ ပိုက်ဆံငါးရာလောက် ပေးထားရင် ဆယ်ရက်လောက်ကြာမှ မေးတောင် သားမှာ ရှိနေတုန်း။ အဖေ တကယ်တမ်းမှာ သားကို ဒီလိုဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝမျိုးနဲ့ မထားချင်ဘူး။ သူများ တွေနဲ့ တန်းတူ ထားချင်ပေမယ့် အဖေမှာ က"

"အဖေစေတနာမေတ္တာတွေကို သားနားလည်ပါတယ် အဖေရယ်။ သား တစ်လှည့်ပြန်လုပ်ကျွေးချင်ပေမယ့် အဖေကမှ လက်မခံတာ"

"အခုမလိုသေးဘူး သား၊ အဖေ တောင့်ပါသေးတယ်ကွ။ သားဘွဲ့ရပြီးမှ အဖေ့ကို လုပ်ကျွေး ... ဟုတ်ပြီလား"

"သားဘဝကောင်းစားရေးအတွက် အဖေက ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ပခုံးထမ်းတင်ပေးနေရတာ။ သား အဖေ့ကိုမကြည့်ရက်ဘူး အဖေ"

"မလိုဘူးသား၊ သားရဲ့ ဘဝမှာ အဖေရောအမေရောက အဖေပဲ။ မိဘဝတ္တရားကျေပွန်တဲ့ အဖေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ အဖေဖြစ်ချင်တယ်။ မင်းရဲ့ အမေပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ကြောက်ခဲ့တဲ့ သားဘဝကို အဖေက ကျောနဲ့ ပဲခံခံ ရင်နဲ့ ပဲခံခံ အဖေ့ရဲ့ လုပ်အားနဲ့ မြေဩဇာခံပြီး အဖေ့ချွေးစကို လှေကားထောင်ပေးမယ်။ သားအစွမ်းရှိသလောက်တက်ပြီး ဖူးစမ်းပွင့်စမ်းပါ သားရယ်"

ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ အဖေစကားတွေက သူ့ရင်ထဲကို အင်အားတွေစုစည်းထည့်ပေးလိုက်သလိုပါ။ ငယ်ငယ်လေးက တည်းက သားကိုရင်မှာ ပိုက်ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ အဖေက၊ သူ့ကို လောကဓံရဲ့ ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် နာမည်ကိုတောင် ...

သံမဏိ ...

လို့ ခပ်မာမာပေးခဲ့တာတဲ့ ။နာမည်လှဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်နာမည်က ကိုယ့်စရိုက် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုက်ညီနေရမယ်တဲ့ လေ။ သံမဏိဆိုတဲ့ သူကလည်း မာတဲ့ နေရာမှာ စံထားလောက်သည် ။

အဖေနဲ့ ..

နေပူမိုးရွာမရှောင် ဂျာနယ်လက်ပွေ့ လိုက်ရောင်းခဲ့ဖူးသလို တွန်းလှ

ညင်းလေးနဲ့ အသုတ်စုံ သစ်သီးစုံလည်း လိုက်ရောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဒီကြားထဲ ...

အဖေ ပန်းရံအလုပ်ဆင်းတာကိုစောင့်ရင်း၊ ဘိလပ်မြေအိတ်တွေပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရသော ကာလတွေ။

"စိတ်ချပါအဖေ၊ သံမဏိဆိုတဲ့ အဖေ့သားက အဖေ့ရှေ့မှာ သာ ဖယောင်းတိုင်လေးပါ။ သူများ နဲ့ ယှဉ်ရင် ဘာကြီးနဲ့ ပဲ လာထုထု၊ သားက နောက်တွန့်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ။ ပန်းတိုင်ကို သားအရောက်သွားမှာ ပါ"

"ဒါမှ ငါ့သားကွ"

အဖေက သူ့ကိုယုံကြည်ခြင်းများ နှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက်ပါ။

"အဖေ"

"ဟေ"

"ဒီပိုက်ဆံကို အဖေပြန်ယူထားလိုက်နော်၊ သား အသုံးမှ မလိုတဲ့ တာ အဖေရဲ့ "

"ယူသွားစမ်းပါသားရယ်၊ မနေ့က အဖေ ဒီပိုက်ဆံကို လွယ်လွယ်လေး ရခဲ့တာကွ"

"ဘယ်လို"

လွယ်လွယ်လေးရခဲ့တာဆိုလို့ သံမဏိရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ။ အဖေ မဟုတ်တာတွေ လုပ်လာမှာ စိုးလို့ ပါ။ မိဘတွေက သားသမီးအတွက်ဆို ဘာမဆိုလုပ်ရဲကြသည် လေ။

"လွယ်လွယ်လေးရခဲ့တာဆိုလို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ သား။"

အဖေ သမားအာဇီဝနဲ့ ရခဲ့တာ။ ဒီလိုကွာ"

ဒီလိုကွာဆိုပြီး ဦးသန့်ဇင်က တံတွေးမျိုချလိုက်ပြီး ...

"အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပိုက်ဆံအိတ် ထွက်ကျတာကို အဖေကမြင်ပြီး လိုက်ပေးတာကွာ။ အဲဒါကျေးဇူးတင်လို့ ဆိုပြီး အဖေ့ကို ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ပေးသွားတာ။ အဖေ့လိုလိုက်ပြီး ပြန်ပေးမယ့်လူက ရှားတယ်လို့ တောင် ပြောသွားသေးတယ်"

"အဖေက ဘာလို့ ယူလာရတာလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြူစင်မှုကို ငွေတစ်သောင်းနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်သလို ဖြစ်မနေဘူးလား"

ဦးသန့်ဇင် ရယ်လိုက်၏။ သူက အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးဘူးဆိုသလို၊ အခုထိချောတုန်းခန့်တုန်းပါပဲ။ အဖေနေရာရောက်နေလို့ သာပေါ့။ အသက်လေးဆယ့်ငါးဆိုတာ ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့ ။

"သူနဲ့ ကိုယ်က နောက်ထပ်တွေ့တော့တာမှ မဟုတ်တာ သားရယ်။ တွေ့ရင်လည်း ခုလိုပေးချင်မှ ပေးမှာ ။ ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘယ်လက်လွှတ်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ငွေတစ်သောင်းဆိုတာ နည်းတာမှတ်လို့ ။ သူပေးလို့ ယူတာ ခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ အဖေရယ်"

"ဪ ... သား"

"ဗျာ"

"ပိုက်ဆံယူသွားနော်"

သံမဏိ မငြင်းသာတော့၍ အဖေစိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းညိတ်လို

က်သည် ။ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကြားသို့ညှပ်လိုက်ရင်း ...

"သားသွားမယ် အဖေ"

"အေးအေး ..."

သံမဏိ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့ ...

"သား"

"ဗျာ"

"လမ်းကူးရင် သတိထားကူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါအဖေရယ်၊ သား ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး"

"စိုးရိမ်လို့ ပါသားရာ၊ စိုးရိမ်လို့ ... စိုးရိမ်လို့ "

အဖေရှေ့မှာ သာ အပြုံးလေးချိုနေတဲ့ သံမဏိ၊ လမ်းပေါ်ရောက်တာနှင့် အပြုံးကိုထားခဲ့ပြီ။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးဆိုတာ အဖေတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာမူပိုင်။

"ဟေ့ကောင်"

ကျောင်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ရာ နောက်မှ အင်္ကျီကုတ်ကိုဆွဲထားခြင်း ခံလိုက်ရပြီး ...

"ဒီဘက်လှည့်"

သံမဏိ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်သည် ။

"မင်း ငါ့ကိုသိတယ်မဟုတ်လား"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"မေးတာကိုပဲဖြေ"

"မသိဘူး"

"ဘာ"

စကြာအောင် ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒီကျောင်းမှာ သူ့ကို မသိတဲ့ သူမ ရှိအောင် သူက ထင်ပေါ်တာ။ ဒါကိုမသိဘူးဆိုတော့ မခံချင်။

"အေး ... မင်းက ဘာသိမှာ လဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်ခြေဦး ကိုယ်ကြည့်ပြီး၊ ငရဲဘယ်နှထပ်ရှိလဲ စူးစမ်းနေတဲ့ ကောင်ကိုး"

"မသိရင် သိအောင်မှတ်ထား ... သူက တို့ မေဂျာက King စကြာ အောင်"

"စကြာအောင်ဆိုလို့ ဓမ္မစကြာရွတ်နေတဲ့ ကောင်လို့ တော့ မမှတ်နဲ့ နော်။ ပွတ်ရင်ပဲ ထိရင်ရတယ်"

"ပြီးတော့ မင်းလို အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ်ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ ကားထ ည်လဲစီးနေတဲ့ သူဌေးသား"

စကြာအောင်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါ က်ပြောနေကြတာကို သံမဏိ ခပ်စူးစူးသာ ကြည့်နေ၏။ သူတို့ ဘာဖြစ် ချင်နေကြတာလဲ။ သူတို့ နဲ့ ကိုယ် ငြိတာထိတာ ဘာရှိခဲ့ဖူးလို့ လဲ။

ခုမှ ...

သူတို့ လာမိတ်ဆက်လို့ သိတာ။ မျက်နှာအနေအထားတွေကတော့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်။

"ချောကြတာချင်းတူရင် စကြာက မင်းထက်သာတာတွေ အများကြီး

"

"မတူတာကို တုမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ စကြာက King"

"စကြာအောင်မှာ ရှိတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ဒါအကုန်လား"

"ပြောမယ်ဆို ကျန်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြောတော့ဘူး"

သံမဏိ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားစဉ် ...

"ဟေ့ကောင် နေဦး"

လွယ်အိတ်ကြိုးကိုဆွဲထားသဖြင့် သံမဏိ နောက်ပြန်လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ စကြာအောင်က သူ့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်လျက် ...

"ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်းတယ်မထင်နဲ့ ၊ ရှောင်ထွက်သွားမှ ပိုပြီး ဝန်ပိမှာ "

"ငါကြောက်တတ်တယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ"

"မင်း အခုပဲရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ"

"ကျွတ်"

သံမဏိ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘုရားသိနတ်သိပဲ။ သူက စကြာအောင်၊ ကိုယ်က သံမဏိလေ။ ပြတ်ထွက်စေ ပေါက်ထွက်စေလိုစိတ်နဲ့ အမိန့်မပေးနိုင်ပေမယ့် အမိန့်ကိုနာခံတတ်တဲ့ လက်က ကြောက်တတ်ခြင်းကို တံဆိပ်ရိုက်မခံ။

"စကြာအောင်က King ဆိုတာ မသိရင် မဏိမေခလာက Queen ဆိုတာတော့ မင်းသိမှာ ပေါ့"

"ဘယ်က မဏိမေခလာလဲ၊ ငါမသိဘူး။ မင်းတို့ သိချင်ရင် ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဖွဲ့ထဲမှာ သွားရှာ"

စကြာအောင်မျက်နှာ ပိုတင်းသွားပြီး ...

"ဟိုနေ့ မဏိကိုချစ်တယ်လို့ စာကပ်တာ၊ မင်းမဟုတ်လား"

သံမဏိ နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာကိုက်မိလိုက်၏။ ပါးတစ်ဖက်ပေးခဲ့
တာကို မကျေနပ်သေးဘူးလား။ တရားခံမဟုတ်ပါဘဲ
ထန်းသီးအကြွေမှာ ကိုယ်က နင်းမိလို့ ၊ ကျီးမိုက်အဖြစ်နဲ့
လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီးပြီ။

"ကိုယ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာကို မှန်းရတယ်ကွ"

"မမိတဲ့ ပန်းကို တုံးခုလှမ်းရင် ဟောဟဲ ဟောဟဲဖြစ်မှာ နော်"

"မဏိနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စကြာက သည်းမခံတတ်ဘူးကွ"

သံမဏိ ခါးထောက်ကာ ခြေထောက်ကို ခပ်ကျဲကျဲရပ်လိုက်၏။ သူသ
ည်းမခံတတ်သလို ကိုယ်ကလည်း လိပ်လို ခေါင်းလျှိုနေတတ်သူမှ မဟု
တ်တာ။ အတိုင်းအတာတစ်ခုက ကျော်လွန်လာလျှင် ...

"ဒီမှာ သံမဏိ"

"..."

"မင်း ... မဏိအနားမှာ ဝဲရင် ကွဲသွားမယ်နော်"

"မင်းပြောလို့ ငါပြောမယ်"

"ဘာလဲ"

စကြာနှင့်သံမဏိမှာ မျက်ဝန်းချင်း အရင်စစ်ခင်းနှင့်ပြီ။ စကြာအသံ
က မညင်သာသလို သံမဏိကလည်း မနူးညံ့။

"အရောင်လှတာမြင်တိုင်း မက်မောတတ်ကြတဲ့ အရူးတွေထဲမှာ ငါ

မပါဘူး"

"ဘာကွ"

"ထပ်ပြောမယ်၊ ငါကနေ့ကဖြစ်ရမယ့်ရေစက်ပါလာရင်တောင်၊ မင်းတို့ ရဲ့ မဏိမေခလာ ကယ်တာကို မခံဘူး။ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ်ဖျစ်ပြီး အသေခံလိုက်မယ်။ နားလည်လား"

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်"

သံမဏိက လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ကိုယ်နိုင်မယ်ထင်လို့ စခဲ့တဲ့ စကြာ၊ အရှုံးနှင့်ရပ်ကျန်ခဲ့ရတာ ကိုယ်ဖြစ်နေလေတော့ ...

အခန်း (၃)

"သူဘာသာ King ဖြစ်ဖြစ် အိမ်မြှောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"ဖြတ်မပြောနဲ့ လေ၊ ဆိုင်တာကိုပြောမယ်"

စုမွန်က မျက်စောင်းထိုးမှ မဏိ ခစ်ခနဲရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သ
ည် ။ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်သာမက နာမည်ကြီးနေသော အလှဘုရင်မ
လေး မဏိမေခလာ။ ထိုင်မသိမ်းနဲ့ ပြုံးပြက်လက်နေတဲ့ နတ်သမီးတော့
မမှတ်လိုက်နဲ့ ။ ယနေ့ခေတ်မှာ ပြုံးပြက်လက်နေတဲ့ ခေတ်သစ်ရဲ့ သမီး
ပျို။

ပုလဲရောင်ပြေးနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ခုံးမျက်လုံးတို့ က ထူးဆန်းစွာ အိန္ဒိယဆန်နေ၏။ ကိရိယာတွေအကူအညီဖြင့် မျက်ဝန်းနက်နက် မျက်တောင်ကော့ကော့တွေက တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်တာနှင့် ရင်ခွန်သံစက်ယန္တရားကြီးကို ထိန်းချုပ်နိုင်သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။

နှာတံ ချေနံ ချေနံ လေး ၊ အေ ဘက် မှာ ရယ်လိုက်ရင် ‘ဗ’
 ထက်ချိုင့်ပုံစံဖြစ်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေး။ လေးထောင့်ဆန်ချင်သ
 ညှပ်မညှပ်ကန်မညှပ်ကန် ပါမညှပ်ကန် စုဝေးနေပုံက
 ဘယ်ကပဲကြည့်ကြည့်ထင်းခနဲလင်းခနဲဖြစ်နေတာမျိုး။ မဟောဂနီရော
 င်ဆံပင်တွေက ကျောလယ်မှာ အခွေအကောက်လေးတွေနှင့်။
 အနိမ့်အမြင့် သူ့အထပ်နှင့်သူ နေရာကျနေသောဆံပင်တွေနှင့် လိုက်ဖက်

စွာ အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက သမမျှတစွာ။

"စကြာက နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ မဏိ"

"အဲဒါ သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်လေ၊ ငါက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ လဲ"

"နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကြာက သံမဏိကို ပြဿနာသွားရှာတာဟ"

"ဘယ်က သံမဏိလဲ"

"ဟိုနေ့က နင်ပါးရိုက်လိုက်တဲ့ တစ်ယောက်လေ"

မဏိ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်၍ လှည့်ထွက်သွားသော မျက်နှာတစ်ခုကို သတိရသွား၏။ အဲဒီနေ့မှာ ပဲ ကပ်ငြိကျန်ခဲ့သည့် သူ့ပုံရိပ်။ မှားသွားပြီ လားဟု တွေးပြီးမှ မာနက အရောင်ရင့်နေလို့ ထပ်မမေးဖြစ်ပေမယ့် ...

"အဲဒါ စကြာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"စကြာက သံမဏိ နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ စာကပ်တယ်ဆိုပြီး သွား ကောတာတဲ့ "

"ငါ့အလုပ်ကို သူက ဘာဝင်ရှုပ်စရာလိုလဲ"

"ဟဲ့ သူက နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေပါတယ်ဆိုမှ "

"ဆက်ပါဦး ... ဘာဖြစ်ကြရလဲ"

စောစောက ဥပေက္ခာသည် ရင်မှာ သိချင်စိတ်များ အဖြစ်သို့ အရော င်ပြောင်းလဲသွားပြီ။

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"ဟယ်"

အားလုံး ဟယ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ချိုဇင်သက်က ...

"ငါက ထိုးကြကြိတ်ကြမယ်ထင်တာ"

"အေးဟယ်၊ နားထောင်ရတာ အရသာပျက်သွားပြီ"

သင်းယုနွယ်က မတင်မကျဖြစ်သွားပုံနှင့်ဆို၏။

"နင်တို့ က သူများ ရန်ဖြစ်မှ ပျော်နေလား"

"အဟီး"

သင်းယုနွယ် မချီသွားဖြုတ်ရယ်၏။ ထိုးကြကြိတ်ကြမှ ဇာတ်လမ်းက နားထောင်လို့ ကောင်းတာလေ။ ခုတော့ ဆက်ထုံးက ပြေသွားပြီ။

"သံမဏိက ရှောင်ထွက်သွားတော့ စကြာတို့ မကျေမလည်ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာတဲ့ "

"ဒါဆို သံမဏိက လူကြောက်ပေါ့"

"ကြောက်ပါလိမ့်မယ် ... အားကြီး"

"ဒါဆို ဘာလို့ ရှောင်ထွက်သွားလဲ"

"သံမဏိက သူ့ကိုထိပ်ပုတ်မှ အဆိပ်ထုတ်တဲ့ မြွေမျိုးဟ"

"အမယ်"

"အခု စကြာက သူ့ထိပ်ကို သွားပုတ်တာ မဟုတ်ဘူး လား"

"အေး ... ထိပ်ပုတ်တဲ့ သူ့ကိုကြောက်လို့ ငြိမ်ခံသွားတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ မလိုအပ်ဘဲ ရှင်းကြလင်းကြဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ ။ သံမဏိက အစက တည်းက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေမကြိုက်လို့ ဘာသူငယ်ချင်းမှ မထားဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသီးသန့်နေတာ"

မဏိမျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် စုကျုံ့သွား၏။ သံမဏိက ဒီလိုလူမျိုးလား။

သီးသန့်နေတတ်တဲ့ သူက ရည်းစားစာလိုလို စာတန်းတော့ နံရံမှာ ကပ်
ရဲသတဲ့ လား။

"သီးသန့်သမားက ငါနဲ့ တော့ ရောချင်သလား"

"နင်နဲ့ ရောချင်တယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ"

"ဟင်"

စုမွန်ပြောသမျှ အထူးအဆန်းတွေချည်းလိုပါပဲ။ မရောချင်ဘဲ ချစ်တယ်ပြောတဲ့ သူ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ။ လက်ချိုးရေရင် ထောင်လျက် တစ်ချောင်းမှ မကျန်ခဲ့မှာ အသေအချာ။ မဏိဆိုလျှင် အသေရရအရှင်ရရ လိုချင်သူတွေထဲမှာ သူပဲ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် စာကပ်ရဲတာ။

ချစ်သူဆိုတဲ့ ဝေါဟာရမှာ သူရယ် ကိုယ်ရယ် အဝေးကနေ ချောင်းကြည့်ပြီးပြန် လုပ်လို့ ရသလား။ စိတ်ဝင်စားခြင်းမှာ ဖောရှောမ လုပ်ချင်ရင် အဲဒီလူကို ဘယ်ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ထားရမလဲ။ မဏိ စုမွန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ မပြောချင်ပြောချင်ပုံစံနှင့် အားနာရိပ်တို့ ခိုလှုံသောအကြည့်နှင့် ...

"အဲဒီစာကို သူကပ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာ"

"သူများကပ်တာကို သူက ဖြုတ်မလို့ "

"အယ် ..."

အံ့ဩရိပ်တို့ နှင့် ပါးစပ်ပွင့်သူကပွင့်၊ မျက်လုံးဝိုင်းသူက ဝိုင်း။ မယုံနိုင်ခြင်းများ နှင့် ရင်ထဲမှာ သံသယက မစင်။

"သူ့နာမည်က သံမဏိလေ၊ နင့်နာမည် မဏိပါတာ သူမသိဘူး။ ပြီး

တော့ အဲဒီစာကိုကပ်တာ မိန်းကလေး"

"သတင်း အတိအကျပါလား"

"ဒါဆို နင်လား"

"ပေါက်တီးပေါက်ရှာဟယ်"

"သိဘူးလေ၊ နင်က အကုန်သိနေတာကိုး"

မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတွေက စုမွန်မျက်နှာဆီမှာ ဆုံမှတ်ဖြစ်နေ၏။ စုမွန် ထိုမျက်ဝန်းတွေကို တွန်းကန်ပစ်ဖို့ ရာ ...

"အဟဲ စိတ်ဝင်စားလို့ တန်းစီတိုးရင်တောင် ရှေ့မှာ စီနီယာတွေက အများကြီးဟ"

"တယ်ဟုတ်တဲ့ လူပါလား"

စုမွန် ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပြန်ကြည့်တော့ မဏိ ငြိမ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။

"မဏိ"

"ဟင်"

"နင် အတာမိုးကို သိတယ်မဟုတ်လား"

"အင်း ... နင်တို့ တစ်ခြံကျော်ကဆို၊ နင်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးတာလေ"

"အေး ... အဲဒီနေ့က စာကပ်တာ အတာမိုး"

အားလုံးဆွံ့အသူများ လို ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ချိုဇင်သက်က ...

"နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"အတာမိုးကိုယ်တိုင်ပြောတာ၊ အဲဒီနေ့က သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ

လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ကြတာတဲ့ ။ သူတို့ အဖွဲ့က သံမဏိကိုစိတ်ဝင်စားနေကြတာလေ။ စာကပ်ရဲတဲ့ သူကို သံမဏိရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို စိတ်ကြိုက်အရွယ်အစားပုံကြီးချဲ့ပေးပြီး၊ တစ်လတိတိ စားစရာသောက်စရာတွေ ဒကာခံရမယ်ဆိုပြီး လောင်းကြတာ "

အားလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းများ နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကုန်၏။ မဏိမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိခြင်းအတွက် နောင်တရချင်သလိုလို။ စုမ္ဗန်ပြောတာတွေ အမှန်ဆိုလျှင် သူမသူ့ကိုဘလိုင်းကြီး ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့တာပေါ့။

သနားပါတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးက ရင်ထဲမှာ ရှုတတပါ။

"ဒါဆို သံမဏိက အသားလွတ် ပါးရိုက်ခံရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"အင်း ..."

သင်းယုနွယ်က မဏိကိုကြည့်ပြီး မသက်မသာ သက်ပြင်းချ၏။

"အတာမိုးကပြောတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို သူအနိုင်ရလိုက်ပေမယ့် သံမဏိပါးရိုက်ခံရတာကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ သူ့နှလုံးသားရဲ့ ကျရှုံးခန်းသပ်သပ်တဲ့ "

"တော်တော်အဖြစ်သည်းတာပဲ"

ချိုဇင်သက်က မဲ့ရွဲ့ပြောသည် ။ မဏိကတော့ ဘာကိုမှ စိတ်ထဲမှာ ကြာကြာမထားတတ်သူပီပီ ...

ကိုယ်က သနားမယ်ကြံရုံရှိသေး၊ တစ်ဖက်မှာ အဖြစ်သည်းနေသူတွေရှိတော့၊ ကိုယ့်နောင်တကပဲ သူနဲ့ မထိုက်တန်သလို၊ နဂိုက အလှမာ

နံလေးတက်ခဲ့သည့် အရှိန်ဖြင့် ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဘာတွေထိရစရာလိုမလဲ။

စုမွန်ထက် နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်ကာ ...

"ကဲ ... သွားကြမယ်"

စုမွန်သတိပေးလိုက်တာနှင့် ထရပ်လိုက်ကြသည် ။ လေးယောက်သား ကန်တင်းကိုကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြရာ ကျောင်းဝင်းထဲရောက်သည် အထိ စကားတပြောပြော နှင့်။ နောက်က တက်လာတဲ့ တစ်ယောက်က သူတို့ ရှေ့သို့ရောက်သွားလေလျှင်

"ဟယ်"

"ဘာလဲ"

"သံမဏိ"

သံမဏိနောက်ကျောကို အကြည့်ရောက်သွားကြ၏။ သင်းယုက ...

"မျက်နှာကို သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ဘူး"

"မမြင်တာဘဲကောင်းတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရူးသွားမှာ စိုးလို့ "

"အဟား ..."

သင်းယု လှောင်သလိုရယ်လိုက်ပေမယ့် ချောတာကို လက်ခံပါသည် ။ မဏိပါးရိုက်လိုက်တုန်းက ခဏသာမြင်လိုက်ရပြီး မဆိုးဘူးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာလေ။

"အဲဒီကောင်မှာ မကောင်းတဲ့ အကျင့်ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"မာနကြီးတာ"

မဏိ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ကြီးစမ်းပါစေ၊ အဲဒီသံမဏိ ငါနဲ့ တွေ့ရင် ဖယောင်းဖြစ်သွားစေရမယ်"

"ဘယ်လို"

ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားကြပြီး၊ မဏိကိုဝိုင်းကြည့်လာကြ၏။ မဏိ တကယ်ပဲ သံမဏိကို ဖယောင်းဖြစ်စေမှာ လား။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိသူမို့ ...

"စိတ်ဝင်စားသွားတာလား"

မဏိ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါလျက် ..

"မာနချင်းပြိုင်မလို့ "
